

Aleg. 195.

Sprawozdanie

Komisji szkolnej o petycyach nauczycieli ludowych: Michała Zacharyasza z Jasła, Piotra Łabowskiego z Mikołajowa, Bartłomieja Kamińskiego z Bolechowa, Edwarda Majewskiego z Krzeszowic, Tymoteusza Tymoczkowa z Wróblewic i Jana Hołubowicza ze Stryja — o przyznanie im trzeciego dodatku pięcioletniego.

Wysoki Sejmie!

W myśl art. 12. ustawy z dnia 2. Maja 1873. Nr. 251 dz. u. kr. o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego — należy się nauczycielom, przed wprowadzeniem tej ustawy w wykonanie stale zamianowanym, pierwszy 5-letni dodatek wtedy dopiero, jeżeli już przez 15 lat w publicznej szkole ludowej nieprzerwanie i nienagannie służyli; wszystkim innym zaś dawniej mianowanym nauczycielom dopiero z ukończonym 15 rokiem służby. Według tegoż samego artykułu przyznawanie 5-letniego dodatku powtarza się tylko do 30 lat służby. Postanowienie to w przykre wprowadziło położenie nauczycieli, którzy z dawnego etatu na nowy przeniesieni zostali. Nie tylko bowiem, że całe 15 lat dawnej służby liczy im się co do pięcioletniego dodatku za jedno tylko pięciolecie, ale jeszcze w myśl uchwały Rady szkolnej krajowej z 3. Lipca 1875. powziętej w porozumieniu z Wydziałem krajowym cały czas dawnej służby, chociażby wynosił więcej niż 20 lat, także za jedno tylko pięciolecie jest policzony, co łącznie z postanowieniem, iż przyznawanie dalszych 5-leci powtarza się tylko do 30 lat służby, ma ten skutek, że nauczyciele z dawnego etatu na nowy przeniesieni, w ogóle nie więcej jak dwa pięciolecia otrzymują. Dodać jeszcze należy, że nauczyciele dawnego etatu ponosili jeszcze znacznie większy ciężar na fundusz emerytalny, niż nauczyciele nowego etatu, kazano im bowiem za dawną służbę spłacić 2% od pobranej przez cały czas tej dawnej służby.

Wysoki Sejm w uznaniu przykrego położenia nauczycieli z dawnego etatu na nowy przeniesionych, w wypadkach wyjątkowo na uwzględnienie zasługujących, trzykrotnie przyznał takim nauczycielom w drodze łaski trzeci pięcioletni dodatek. Obecnie podania o takie uwzględnienie zaczynają być coraz częstsze, a w bieżącej sesji wpłynęło już po dzień dzisiejszy 6 takich prośb od wymienionych wyżej nauczycieli. Są zaś między nimi tacy, którzy do podań swoich załączają liczne i bardzo pochlebne dekreta uznania, oraz dowody, iż władze szkolne także i po za szkołą, czy to w byłych nadzorach szkolnych, czy w Radach szkolnych okręgowych, czy przez delegacye na egzamina z pracy ich korzystały.

Komisya szkolna nie jest w możności podania te zaopiniować tak, aby mogła wobec Wysokiego Sejmu stanąć z pozytywnemi wnioskami, którzy z tych petentów na wyjątkowe uwzględnienie zasługują. Sądzi jednak, że praktyka administracyjna może łagodzić surowości ustawy tam, gdzie są dostateczne powody do wymierzenia łaski; — sądzi dalej, że Rada szkolna krajowa, jeżeli tylko w każdym wypadku zasięgnie uchwały Wydziału krajowego jako władzy, stojącej na straży funduszu krajowego, może w takich wyjątkowych wypadkach łaskę wymierzyć.

Z tego powodu komisya szkolna wnosi

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę Michała Zacharyasza, Piotra Łabowskiego, Bartłomieja Kamińskiego, Edwarda Majewskiego, Tymoteusza Tymoczka i Jana Hołubowicza — o przyznanie im dalszych dodatków pięcioletnich — przekazuje się Wydziałowi krajowemu z poleceniem, aby po porozumieniu się z Radą szkolną krajową co do osobistych i służbowych stosunków petentów na następnej sesyi sejmowej odpowiednie wnioski poczynił.

We Lwowie dnia 13. Stycznia 1887.

Przewodniczący :

Dr. Majer w. r.

Sprawozdawca :

Romanowicz w. r.